

* * Προτιμᾷ τις πολλάκις καὶ νὰ κακολογῇται παρὰ νὰ μὴ ἀναφέρηται.

* * Ὁ Λαὸς ἐστὶ τυφλὼν πλῆθος καὶ ὅς τις ἐγκαυχᾶται ἢ ἐπαίρεται εἰς τὰς ἐπιδοκιμασίας ἢ εἰς τοὺς ἐπαίνους του, θέλει νὰ φαίνεται τίμιος εἰς τοὺς μὴ ὁρῶντας αὐτόν.

* * Ὡρακίτης ἄνευ χάριτος, εἶναι ἄγκιστρον χωρὶς δέλεαρ.

* * Ἡ ὥρακίτης ὁμοιάζει συστατικὴν τινα ἐπιστολήν, ἥς ὅμως ἡ πίστις δὲν εἶναι διαρκής.

* * Τὸ μόνον ἄνευ ἀκανθῶν ῥόδον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ἡ φιλία.

* * Αἱ διαρκεῖς καὶ μακραὶ ἐλπίδες φθείρουσι τὴν χαρὰν, καθὼς αἱ μακραὶ ἀσθενεῖαι ἐκμηδενίζουσι τοὺς πόνους.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πλουσιώτατός τις Ἀγγλλος ἀφῆκε κληρονομίαν εἰς τὴν δεσποσύνην Β. . . ἥτις σημειωτέον οὐδὲ τὸν ἐγνώριζε καὶ, περιουσίαν πολλῶν ἐκατομμυρίων.

Ἰδοὺ δὲ τί ἔλεγε τῆς διαθήκης τὸ καίμενον.

« Καθικετεύω τὴν δεσποσύνην Β. ὥπως δεχθῇ τὴν προσφερομένην αὐτῇ ὅλην μου περιουσίαν, ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον τῶν ἀφάτων συγκινήσεων ὅσας ἠσθάνθην ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη, βεμβαζὼν εἰς τὴν θέαν τῆς ἀξιολατρεύτου ῥινός της. »

Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἡ εὐδαίμων αὕτη δεσποσύνη Β. . . οὐδὲν ἄλλο διακριτικὸν ὠραιότητος ἔφερον εἰμὴ τὴν ἀξιολατρευτοὶν αὐτὴν ῥίνα, ἥτις ἐδύνατο νὰ διακριθῇ τῷ ὄντι μεταξὺ χιλίων, καὶ τῆς ὁποίας πολλὰ ἱχνογραφήματα κατὰ διαφόρους θέσεις εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ λευκομάτος τοῦ ἐνθέρμου αὐτῆς ἐραστοῦ.

* * Ἡ πριγκίπισσα Κόντι θυγάτηρ τοῦ Λουδοβίκου XIV ἀπευθύνασα ἡμέραν τινα τὸν λόγον πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Μαρόκου :

— ὦ! τῷ εἶπε, πόσον εἶναι κακὴ ἡ πολυγάμια παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς.

— Κυρία ἀπεκρίθη οὗτος— Τὸ κακὸν τοῦτο θεραπεύει ἐντούτοις ἄλλο κακόν.

— Τὸ ποῖον ;

— Ἐπειδὴ εἰς πολλὰς μόλις συζύγους δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὰς ἀρετάς, ὅσας μία μόνη γυνὴ παρ' ὑμῖν συγκεντρώνει.

ΩΡΑΙΑΙ ἀναγνώστριαι, ἄβραι τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κονιορτοῦ Χρυσάλλιδες! σᾶς κατεφόβισε, μικραὶ μου, τῆς παρελθούσης ἡ λεπτή, πλὴν ἀνύητος βροχή, καὶ τεθορυβημέναι, ὡς αἱ ἀνθοφόροι μέλισσαι ἐκρύβητε εἰς τοῦ χιονώδους βορρᾶ τὴν αὐθάδη ἐμφάνισιν.

Καὶ ἦσαν ἔρημα τὰ τόσα ἐμπορικά ἐπὶ δύο τρεῖς ἡμέρας· καὶ ἔμεινον ὀρφανὰ τὰ χίλια δύο στολίδια τῆς πλάνου Λιζιὲ καὶ τοῦ προβλεπτικοῦ Mil-βιλ, οἵτινες ἐβλασφύμουν τὸν φίλον μου Μκυρομμάτην καὶ χιλιᾶκις ἔστειλαν εἰς Ἐμέ καὶ αὐτόν καὶ τὸν Καζαμίαν του, διότι τὸ ἀλάνθαστον προγνωστικὸν του δὲν προεῖδε τὴν αἰφνίδιον αὐτὴν μεταβολὴν καὶ ἀφῆκε νὰ ἐλθέσουν οἱ ἀνθρωποὶ ὀλίγον πρόωρα τοὺς ἐαρινοὺς των συρμούς καὶ μόλις ὀλίγας ματαιότητας κατῴρθωσαν νὰ πλανήσωσιν ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐπιδείξεως.

Χι, Χι! Τὰ ζαχαρόπλαστα τοῦ σοφοῦ Σόλωνος καὶ τὰ μελίπηκτα τοῦ Λουξεμβούργου ἀπεστερήθησαν ὠραίων καὶ φιλοστέρων κηδεμόνων ἕνεκα τοῦ καιροῦ — ὅστις ὅμως ἐχρησίμευσε τοῦλάχιστον ὡς παγωτὴν σωτήριον διὰ τινα πάλιν διαθρυλλούμενα κινήματα — καὶ μόνον ἀρξενωπαὶ τινες ῥίνες, ὀλοπόρφυροι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς συνάγχης, προσέφερον τὰ ὠραιότερα ἱχνογραφήματα εἰς τὴν ἐκθεσιν τῶν καφενειών· ἔνθα συνεχῇ πατρύσματα καὶ ὀλίγος βῆξ ἀνένλυεν εἰς ἀπεσταχμένον ὕδωρ θερμοκεφάλων τινων τοὺς πολιτικούς ἀτμούς.

Αἱ ῥομαντικαὶ στήλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐναπέμειναν καὶ πάλιν μετὰ τὰς πετροχειλιόνας τοὺς ἐρημικοὺς αὐτοὺς καὶ μόνους ψάλλτας τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς παρακμῆς των, διότι τινες τῶν ποιητῶν μας ἐμπνέονται μὲν ἐκεῖθεν πλὴν ψάλλουσι συνήθως τὰ λάχανα . . .

Τέλος παντοῦ ἐρημία, καὶ πανταχόθεν τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐφυγαδευθήσαν τὰ κοινωνικώτερα, ἀλλ' ἰδιότροπα πτηνὰ, τὰ ὅποια μόλις μετὰ ἓνα χειμῶνα τόσον δριμύν, μόλις ἤρχισαν νὰ στήνωσι τὰς ἐρωτικὰς φωλεὰς των εἰς τὸ ὑπαίθρον μετὰ τὸ τρυφερόν αὐτὸ ἄσμα :